

1.1 etapa po gorenjski pisateljski pešpoti: Lukovica pri Domžalah-Grad pri Cerkljah
21/06/2020Nekategorizirano

<http://slopisateljskapot.splet.arnes.si/2020/06/21/1-etapa-slovenske-pisateljske-poti-lukovica-pri-domzalah-grad-pri-cerkljah/>

V juniju 2020 sem se odpravil na 1. etapo po Slovenski pisateljski poti. Etapo sem začel v Lukovici pri Domžalah. Nebo nad mano je bilo prikrito z deževnimi oblaki, ki so se trgali. Ker sem poznal vremensko napoved, sem vedel, da ne bo treba ves čas nositi nad sabo razpetega dežnika. Kljub GPS napravi sem imel manjše težave, da sem se usmeril na pravo pot, ki me je vodila v breg in v sam center Lukovice pri Domžalah, kjer je Tuš Market Cerar in videl sem vsaj 2 gostinska obrata.

Še naprej sem hodil navkreber do zaselka Brdo pri Lukovici, kjer sem naletel na ruševine gradu Brdo pri Lukovici, kjer se je rodil in bival slovenski pisatelj Janko Kersnik, ki je v knjigi Slovenska pisateljska pot uvrščen pod številko 34. Opazil sem, da so drevesa med drugim rasla tudi skozi okenske odprtine, ki so bile brez okenskih okvirjev. "Gozd v graščini", sem si mislil. Kako izumetničen prizor! V življenju je pa res vse možno!

Tu je potrebno kar dobro gledati GPS napravo, da zavijemo na pravo pot, ki vodi mimo osamelega kmečkega gospodarstva po travnikih do vasi Rafolče. Gre za vas, ki leži na bregovih predgorja Kamniško-Savinjskih Alp. Tu se kar nekaj dvignemo po asfaltni cesti in smo deležni lepih pogledov proti jugu, kjer so po nižjih hribih svoje mesto našle hiše, cerkve.

Še naprej sem se vzpenjal mimo vasi Vrhovlje do naslednje vasi Dupeljne, ki je bila višje v hribu. Tu so brežine, poraščene s travo, prijetne zelene barve, pomirjajoče delovale na mene. Nekoliko grobsti je vnašal žuboreč potok rjave barve, ki je tekel po značilni, ne preveč globoki strugi. To je bil prvi malo bolj strm vzpon po asfaltu. Ko sem prišel v Dupeljne, sem zavil za 90 stopinj v levo, da sem držal smer proti Kamniku.

Zahodno od Dupeljn sem zavil v gozd do Partizanske bolnice. Do nje me je vodila gozdna pot, ki se je spustila do potoke in me vodila navkreber po zaraščenem terenu s praprotnjo in drugim rastlinjem. Ko sem si bolj s pogledom ogledal spomenik, ki je bil posvečen padlim partizanskim ranjencem in v bližini obnovljeno, leseno partizansko bolnico, sem se odpravil naprej po gozdnem kolovozu.

Tu sem bil nepreviden in sem nadaljeval pot proti vrhu brega, pod katerim se je vila makadamska cesta proti Kolovcu. Po pregledu terena, sem ugotovil, da se ni možno spustiti do prej omenjene ceste, zato sem se po isti poti vrnil in na križišču pravilno zavil na strm, ilovnati kolovoz, ki se je strmo spuščal v dolino. Ilovnati kolovoz je bil vlažen zaradi deževanja in imel obliko podobno bob ali sankiški stezi. Previdno sem stopical po poti, da ne bi zdrsnil. Če bi se mi to zgodilo, bi bil umazan, poleg tega bi se lahko poškodoval. Uspešno sem prehodil pot do makadamske ceste. Na poti sem srečal dve nabiralki borovnic, ki jih je tu kar veliko in sta se vzpenjale po terenu, ki sem ga jaz z veseljem zapuščal zaradi nevarnega sestopa.

Čakala me je skoraj 1 urna hoja po makadamski cesti proti zaselku Kolovec nad Radomljami. Pot je bila postavljena poleg potoka, ki je tekel proti zahodu in je predstavljal pritok Kamniške Bistrice, nato pa Save. Ob njem so se bohotile visoke smreke, bukve ... Šlo je za karbonatna tla. Opazil sem, da je tu prevladoval dolomit kot v Kamniško-Savinjskih Alpah.

Tik pred zaselkom Kolovec sem zavil na gozdni kolovoz, po katerem sem se skozi gozd vzel do turistične kmetije Čeh. Tu sem se na terasi turistične kmetije okrepčal, izvedel, da je bila tu doma nekoč Polonica, ljubica rokovnjača Nandeta ... Na kmečkem turizmu so mi povedal, da sedaj sledi vzpon proti Zgornjim Palovčam oziroma nižjem zaselku Trebelno pri Palovčah.

Dobro uro sem se vzpenjal po makadamskih cestah, gozdni vlakah do Trebelnega pri Palovčah. Tu se mi je zgodil enak prizor, kot pred kmečkim turizmom, namreč iz gozda sem najprej stopil na pokošen travnik. Nad menoj pa sem videl kmečki turizem oziroma kmetijo. Kmetija je imela zasajenih nekaj češenj, ki so bile v tem času nekatere med njimi že prave rdeče barve, ki je pomenila zrelost tega prijetno, sladkega sadeža.

Čakal me je še zadnji del poti do Kamnika. Držal sem se asfaltne ceste: Palovče – Kamnik. Sprva je cesta tekla po ravnem. Ko pa sem prišel do razcepa za Tolsto goro (718 m), sem začel hodi ob cesti, ki je vodila iz Palovč do Kamnika. Kasneje sem zapustil to cesto in ko sem se približal hribu V. špica (660 m), sem se začel spuščati po markirani gozdni stezi proti Kamniku. Šlo je za tipično hojeno, markirano stezo, ki se je sprva blago spuščala.

V bližini Kamnika se je usmerila po strmini navzdol in kmalu sem zagledal prve hiše. Na Novem trgu je bila rojstna hiša Franceta Balantiča, zaporedna številka 36 v knjigi Slovenska pisateljska pot. Njegova hiša je bila v zadnjem času očitno porušena in postavljena novogradnja, ki še nima fasade (kliknite tukaj). Na Novem trgu ima tudi spomenik. Za več informacij kliknite tukaj.

Odpravil sem se v center Kamnika, kjer sem na ulici Josipa Močnika našel hišo Rudolfa Maistra, zaporedna številka 35 v knjigi Slovenska pisateljska pot. Njegova hiša je bila preurejena v muzej, v kar so pričali panoji pred hišo, pogled v okenske odprtine in črna skulptura Rudolfa Maistra.

Sledila je hoja po ulicah Kamnika v smeri razpotegnjene vasi Žale. Tu sem se rahlo vzpenjal, dokler nisem prišel do konca vasi. Tu sem vstopil v gozd in pazljivo sledil markacijam in GPS napravi, da sem došel v Tunjice oziroma Tunjiško mlako. Ta vas je bila še bolj razpotegnjena kot Žale. Imel sem lep pogled na Kamniško-Savinjske Alpe: Veliko planino, Kamniški vrh, Krvavec ...

Ko sem zapustil Tunjiško mlako, sem se po novi asfaltirani cesti začel vzpenjati proti zaselku Vrhovlje. Tu sem srečeval kolesarje, ki so se mimo mene vozili po klancu navzdol z značilnim zvokom, ki so ga je proizvajali: upor zraka, kolesar in kolo. Zaselek Vrhovlje je bil lociran ob cesti: Tunjice-Zalog pri Cerkljah. Tudi sam sem hodil kar nekaj časa po tej cesti, dokler nisem zavil za 90 stopinj v hrib proti zaselku Viševca.

Od tu pa sem se prebiral po makadamski cesti do trasirane steze, ki je prišla iz Cerkljanske Dobrave oziroma Zgornje trate v bližini Zaloga. Pot je vodila do Šentjurske gore. Šla je dokaj strmo v breg. Na nekaterih mestih so bile postavljene lesene stopnice, da so olajšale hojo.

Po slabih pol ure hoje sem došel na planoto, kjer se nahajajo že prej omenjena Šentjurska gora, Apno in Ravne. Na zahodni strani imamo lep pogled proti Polhograjskemu in Škofjeloškemu hribovju, Jelovici, predgorju Julijskih Alp in na Julijske Alpe. Pogled nam seže celo do Snežnika. Po moji oceni je to najlepše mesto za ogled teh hribovij.

V končni fazi sem se spustil po regionalni cesti do vasi Grad, ki skupaj z Dvorjami tvori naselje pri Cerkljah. Cesta je omogočala dokaj hitro premikanje, ker se je ves čas spuščala. Bila je dokaj prometna, kajti ves čas sem srečeval avtomobile in kolesarje.

Moja 1. etapa po Slovenski pisateljski poti je potekala večinoma po suhem vremenu, ni bilo preveč vroče. Sama pot me je očarala z lepimi panoramskimi pogledi, prijaznimi ljudmi na poti in z dobro gostinsko ponudbo ob poti.